

מאפייה!

זוג צעיר קנה דירה משומשת. בערב, אחרי יום עבודה, הם הגיעו לדירה עם רהיטים. והנה התברר להם שהדירים הקודמים לקחו איתם את כל נורות החשמל — לא השאירו אחת לתרופה! כמו כן הסירו ולקחו את חוטי הכביסה שהיו מתוחים על המרפסת. שדדו ארון מטבח. סילקו את המראה הגדולה של ארון ה' בגדים, ואפילו את המקל שמחזיק נייר טואלט לא השאירו! וגם, להבדיל, את המזווה.

לזכותם של אותם בני־אדם יאמר ש' בכל זאת הם השאירו מהשו: הם לא לקחו איתם את הקירות והמרפסות, ה' חלונות והתריסים. גם את הצבע מהקיר רות הם לא גירדו. הם אפילו השאירו משהו משלהם: הרבה אשפה ופסולת. כל הכבוד לנו, בני־האדם, נור הבריאה!... פעם עוד היו אומרים: "אדם לאדם זאב". "ארץ אוכלת יושביה". היום אפ' שר כבר לומר בשקט גמור: אדם לאדם מאפייה, בארץ שיושביה אוכלים זה את זה.

ישראל אוריג'ויים, חולון

אימפריה

יודאיקה

גדולתו של ד"ר אלסברג שגילה את מוסמכי הפנטגון במקומו מונה. לא נגרע מכבודו אם נזכיר את אחיו התאומים לילדי הארץ: אותו פקיד הגינז'ן חי חסי' דוף שגילה בזמנו את קשר ההשתקה בר פרשת סחרירקוניימוס בן־גוריון; אחיו הסיאמי הגיאולוג דויד ניב שהוליד את גילויי השחיתות בנתיב־נפט — הללו רק שניים מאברי המיסדר הדון־קישוטי עבר רם העולל הוא עלבון לשכל הישר. מחשבות אלו עלו בדעתי בשומעי שירה סטרויטית־כביכול מפי זאטוטים ממיגרש המישחקים המשתרע מתחת לחלונני. שר' רים על פיתחת־רפיה, שארם אישייך ומת־הגולן.

הסתכלתי מבעד לחלון וראיתי דרדקים זביאף וחשופי־שתי והם הם השרים. אלה הם תשתית ועתיד כל האימפריות — כור לל האימפריה יודאיקה שלנו.

שאול יצחקי, קריית־מוצקין

אדם לבדו ישכון

אם זה היה נגמר כך, הייתי מאוד מאושר, שעמי עם ישראל לבדו ישכון. אולם, המציאות רחוקה הרבה מעבר לכך. מטוב היה לאמר על מעני כיום: אדם לבדו ישכון. עמדתי בכביש טואן, כאשר הולק במכוניתי אול. עברה רק רבע שעה, עד שנהגת המודה עצרה והסיעה אותי לתחנת־דלק, וכאן החלה האשלייה. לאחר שקיבלתי גריקן דלק מעובדי התחנה, עמדתי בכביש מול התחנה, וניסיתי לעזור מכונית, כדי שתקחני למכוניתי. קיי' וויחי, שתוך מיספר דקות, יעצור נהג א' דיב, ויסעני למכונית. עמד' נו אני והג'די' קו, שעתיים על הכביש, מקווים משום־מה, שמי' שהו יעצור ולי' שווא. לאחר ייאוש מוחלט החלתי לספור את המכוניות החולפות על פני. 80 מכוניות, לא אי'

אמיר

מפלאי

שנת־בחירות

במיפעל שאני עובד יש כ־80 פועלים. קיבלנו הביתה הזמנות לאסיפת־בחירות מטעם מיפלת העבודה. על ההזמנה היה חתום "בברכת חברים" לא אחר מאשר מעבידנו.

כך נודע לנו כי הפועלים והמעביד שייכים למיפלה אחת.

באסיפה היינו חמישה משתתפים. נוסף לנו היה גם פועל אחד שלא היתה לו סבלנות לשבת במקום אחד כל הזמן. יצא ונכנס, יצא ונכנס עד שלבסוף יצא ולא נכנס יותר.

זהו זה, אין מה להוסיף.

ראובן דגני, חיפה

זאת דימוקראטיה

זאת?

מאז ומתמיד נחשבת ארצות־הברית ב' עיני רבים להתגלמות האמיתית של הדי' מוקראטיה.

לפיכך נדהמתי כאשר קונסול ארצות־הברית בישראל סירב לאשר לי ויזה לארץ צות־הברית בגלל... שערי הארוך.

ארצות־הברית, אשר בה צמחה אופנת השיער הארוך, אינה מתירה לצעירים בעלי שיער ארוך להיכנס לתחומה. הדימוקראטיה־כביכול האמריקאית מגי' עה לאבסורדים נוספים.

ידוע לי כי הקונסול האמריקאי אינו מאשר ויזה לארצות־הברית גם לאנשים שיש להם כתם שמאלני בעברם.

זאת דימוקראטיה. זאת?

א.ה., תל־אביב

קצת כבוד

למושטרת ישראל

כקורא ותיק של עיתונכם אני נתקל בו תמיד בדיווח על הפעולות הלא נכונות

דון־קישוט וסנצ'ו פנצ'ו גם הוא לא האמין!

ני מגנים, 80 מכוניות חלפו, ואף אחד לא עצר. השעה היחה בסך־הכל שבע בערב. הייתי לבוש במכנסיים קצרים וחולצה לבנה, כך, שלמחבל לא דמי' תי. אולם אני חושב, שאם הייתי חייל במדים, גם זה לא היה בעזרי.

במשך שעתיים היה לי פנאי לה' שוב על כך, הייתכן? במדינת־ישראל! לפני זמן מה קראתי, על נהג שהת' אבד, לא בישראל, בחו'ל, לאחר שנש' אר תקוע עם מכונית 12 שעות. לי הספיקו שעתיים, כדי להבין את מה שתמיד, לא רציתי להאמין: אנו זרים איש לאחיו!

אתם נדחמים

קורא לכם: חידלו! אפילו דון־קישוט אמר לסנצ'ו (אחרי שעשו ב' שמים על סוס מעץ), "כחפצך אתה, כי יאמינו לכל מראות עיניך בשמים, כך חפצי אני כי תאמין גם אתה לכל המראות, אשר ראיתי אני במערת מונסטינוס." דון־קישוט עצמו לא

החתול האנושי בבית־שימוש כאחד האדם

שמבצעת משטרת ישראל:

כשהפנתרים מסגינים, זורקים אבנים, חוסמים את התנועה, שוברים חלונות ר־א וזה — "המישטרה לא בסדר". כשמפ' גינים רוצים להתפרץ כנזה לכנסת, והר' משטרה מונעת — "המישטרה לא בסדר". כשעולי גרוויה לוחמים על מקום עבודה ועל קיומם, והמישטרה לא מתערבת — "המישטרה לא בסדר". כשיש צורך להשי' תלט על כל מיני בריונים, פושעים, שר' דדים ובכדי לרסנם יש צורך להפעיל כוח — "המישטרה לא בסדר". כשהמישטרה לא חוסמת ימים ולילות למצוא ילדים אבודים, שומרת על הסדר הציבורי, ומשי' תדלת לבוא מהר על כל קריאה לעזרה על אף חוסר כוח אדם, ועומדת בלחץ מתמיד ובכל־זאת שולטת על המצב בכ' בוד, על כל זה אף פעם לא נזכרו בכתבות

של העולם הזה, למה?

לדעתי יש לנו מישטרה טובה שראוי להתגאות בה. לא משוחדת, לא מושחתת, עממית, ותמיד מוכנה לעזור לזוה הוקוק לה. קצת כבוד למישטרת ישראל. מגיע להם!

זדמן פורן, ירושלים

מתר האדם

מן הבחמה?

מי אמר: "מותר האדם מן הבהמה" איך שלא יהיה, הוא בטח לא ראה את החתול המופיע בתמונה המצורפת. העז' שה את צרכיו כאחד האדם.

שמוליק קודנר, תל־אביב

● החתול בבית השימוש — ראה תמונה.

דו"ח

דימויני

"העולם הזה" 1874, "סיקורת — עקידת יצחק רוכבת שוב", דו"ח מיוחד של ועדה ציבורית דימוינית בעלת אחריות לאומית לגמרי.

בעיקבות הכתבה על המחזה שכתבתי ברצוני להאיר כמה עובדות באור הנכון. מן המאמר נוצר הרושם שכתבת העולם הזה כאילו ראינה אותי, וכי אני קבלתי באזניה על נסיונות לצנור את המחזה. בין היתר היא אומרת שהמחזה "...מוצג כל פעם באולם אחר. ללא הנהלה, ללא תקציבים — וללא צנורות". ובכן, לא היו דברים מעולם.

כתבת העולם הזה חזתה בהצגה שלי בצוותא ואף קיבלה ממני עותק של ה' המחזה, אך יותר מזה לא היו בינינו שום חילופי־דברים.

ברצוני לציין שהמחזה איננו בא לשרת שום דיעה פוליטית, המשמעויות העולות ממנו הן שונות ומגוונות וכל צופה יכל להבין אותן בדרך הוא.

המחזה זכה בתמיכה כספית של המור' עצה הציבורית לתרבות ואמנות והנהלת תיאטרון צוותא לקחה אותו תחת חסותה. שם הוא מוצג באופן קבוע. מעולם לא נתבקשתי עליידי אחד מהגופים הציבוריים הללו לקצץ או לשפץ או לשנות את ההצגה כפי שטוענת כתבת העולם הזה. להיטך, אני זוכה בתמיכתם המלאה.

אילן רינן, תל־אביב

● חבל שהמחזאי אילן רינן לא טרח לקרוא את כותרת המאמר המציינת בפ' רוש, כי מדובר בדו"ח דימויני, ובכלל, כנראה אין במחזהו שום דיעה פוליטית אס זכה בתמיכה כספית של המועצה ה' ציבורית לתרבות ואמנות.